

Arrest

**nr. 352 041 van 28 augustus 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, heeft volgens zijn verklaringen eind 2016 Marokko op illegale wijze verlaten. Volgens zijn verklaringen verbleef hij eerst een tijdje in Spanje, alvorens in 2017 naar België te komen.

Tussen 2020 en 2026 wordt verzoeker in België verschillende keren geïntercepteerd door de politionele diensten. Hij krijgt ook tweemaal een bevel om het grondgebied te verlaten, waar hij echter geen gevolg aan geeft. Op 21 juni 2026 wordt verzoeker door de politie op heterdaad betrapt op de verkoop van verdovende middelen en overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. Op 7 juli 2026 verzet hij zich tegen zijn repatriëring.

Op 9 juli 2026 dient verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 augustus 2026 beslist de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adviseur van de commissaris-generaal) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek en wordt internationale bescherming geweigerd. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag per drager ter kennis wordt gebracht van verzoeker, en die luidt als volgt:

"[...]"

A. Feitenrelaas

U verklaart te zijn geboren op [...] januari 1984 in Larache, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, Arabier van origine en soenniet te zijn. Uw vader is begin jaren '90 een natuurlijke dood gestorven, uw moeder verblijft actueel in een dorp in de buurt van Barcelona bij familie. U hebt vier broers. Eén van hen, [M.A.], verblijft al jaren in België en heeft de nationaliteit bekomen, met hem hebt u een goed contact, u ziet hem als een tweede vader. Uw broers [J.] en [M.] hebt u al lang niet meer gezien, ze leiden een eigen leven en komen vaak, alhoewel niet naar België, naar Europa. Uw jongste broer, [Y.], verblijft actueel in Spanje.

Na de dood van uw vader bent u met school gestopt en begon u vis te verkopen op straat.

U was gehuwd, doch bent in 2015 gescheiden, u hebt geen kinderen.

U noch uw familie zijn ooit betrokken geweest bij een politieke partij, evenmin hebt u ooit problemen gehad met de Marokkaanse politie of overheid.

Gezien heel uw familie in het buitenland verbleef had u niemand meer in Marokko, u voelde zich eenzaam en "onbeschermd". U woonde in een naar uw zeggen marginale wijk en werd verschillende keren slachtoffer van diefstal. Ergens in 2015 of 2016 werd u voor uw huis overvallen door een bende van zes personen die grote messen hadden, ze hebben u verwond en uw geld en gsm gestolen, u zag toen de dood in de ogen. Vooral mensen in uw wijk die niet konden rekenen op familie liepen kans slachtoffer te worden van dergelijke overvallen. U hebt naar aanleiding van deze voorvallen nooit klacht neergelegd omdat u vreesde, zeker naar aanleiding van "het grote incident", dat deze personen wraak zouden nemen. Na dit "grote incident", was u van oordeel het land te moeten verlaten. U wilde daarenboven bij uw familie verblijven, kunnen werken en een toekomst opbouwen.

Na nog een korte tijd in uw huis te zijn blijven wonen hebt u eind 2016 illegaal het land verlaten en reisde u naar Spanje, waar u een achttal maanden bij een maternale tante in een dorp in de buurt van Barcelona verbleef. Uw broer in België raadde u aan naar hier te komen, wat u dan in 2017 ook deed. In mei 2021 kreeg u hier een "oranje kaart" doch in november 2021 werd deze niet meer verlengd.

Tussen 2020 en 2026 werd u hier verschillende keren geïntercepteerd door de politionele diensten. Op 28 oktober 2021 en op 2 september 2025 kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten, waar u echter geen gevolg aan gaf. Op 21 juni 2026 werd u door de politiezone Brussel-West op heterdaad betrapt op de verkoop van verdovende middelen en overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. Op 7 juli 2026 hebt u zich verzet tegen een repatriëringsvlucht en op 9 juli 2026 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. U stelt omwille van de onveiligheid, u geen familie meer heeft in Marokko, u bij terugkeer op straat zult belanden en u voor zichzelf een betere toekomst wil opbouwen niet naar uw land terug te kunnen keren. Sinds u zich in het centrum voor illegalen bevindt hebt u pijn aan uw ogen, u meent dat dit aan stress te wijten is.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van volgende stukken neer: uittreksel uit uw recent paspoort (origineel bevindt zich in het gesloten centrum), identiteitskaart (origineel in gesloten centrum), uittreksel uit uw geboorteakte (origineel in Marokko), Belgische identiteitskaart van uw broer [M.A.], diens huurovereenkomst, diens arbeidsovereenkomst, diens loonfiche, diens attest van maatschappelijke oriëntatie en foto's van u en uw familie.

B. Motivering

Het feit dat u afkomstig bent van een land waarvoor volgens de meest recente beschikbare jaargemiddelden van Eurostat, de beslissingsautoriteit in 20% of minder van de gevallen internationale bescherming heeft verleend, naast het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten overstaan van uw land een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Conventie te moeten koesteren, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst moet worden gewezen op de extreme laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. Hoewel u reeds einde 2016 Marokko verlaten heeft, diende u uw verzoek pas in op 9 juli 2026, zo'n tien jaar later (CGVS p.3). Nochtans had u dit reeds veel eerder kunnen doen, gezien u reeds in 2017 in België bent toegekomen (CGVS p.3). U naar de reden hiervoor gevraagd, meent u dat u nooit gedacht had dat men u zou repatriëren, u houdt van België en wil hier werken en bij uw familie verblijven (CGVS p.4). Deze door u aangegeven redenen hebben geen link met de criteria van internationale bescherming en dit wijst erop dat uw verzoek om internationale bescherming louter is ingegeven om repatriëring te verhinderen, dit blijkt ook uit uw verklaringen "ik had nooit gedacht dat er een dag zou komen dat men me zou deporteren" (CGVS p.4). In geval van een werkelijke en oprechte vrees bij terugkeer naar Marokko, mag worden verwacht dat bescherming bekomen prioritair was voor u en u niet zou gewacht hebben totdat er effectief op 6 juli 2026 een repatriëring gepland stond (zie bijlage 39BIS toegevoegd aan administratief dossier). Bovendien werd er u in het verleden reeds twee keer een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, dd.28.10.2021 en 02.09.2025, waar u geen gevolg aan gaf (bijlage 39BIS). Moest u ervan overtuigd zijn geweest dat een leven in uw thuisland om een of andere reden onmogelijk was, is het niet meer dan logisch dat u dit zou hebben aangegrepen effectief de stap tot het vragen van asiel te zetten.

Ook uw verdere verklaringen wijzen niet op een vrees in vluchtelingrechtelijke zin.

U gevraagd waarom u het land verlaten hebt, verklaart u dat uw familie in het buitenland vertoeft en u zich eenzaam voelde. Moest u moeten terugkeren naar uw land zult u daar niemand hebben en op straat belanden (CGVS p.6). Deze door u aangereikte motieven zijn louter socio-economisch van aard en hebben geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie. Dat u op straat zult belanden is daarenboven louter een blote bewering, niets meer en niets minder. Bovendien, en hier herhaalt het CGVS zich, moest u van oordeel zijn dat een leven in Marokko voor u onmogelijk was, ziet het CGVS niet in waarom u 10 jaar gewacht heeft alvorens een verzoek in te dienen.

Vervolgens stelt u nog dat u verschillende keren slachtoffer was van diefstal door bendes en u zich onbeschermd voelde omdat u geen familie had waarop u kon terugvallen. Dit maakte u een tot uitgelezen doelwit temeer u, zoals u stelt, in een marginale wijk woonde. Het incident dat voor u de emmer deed overlopen vond plaats in 2015 of 2016. Toen werd u door zes mannen met grote messen belaagd en raakte u gewond. U vervolgens gevraagd of u, zeker naar aanleiding van "het grote incident", klacht hebt ingediend, ontkent u. U zou dit nagelaten hebben omdat u vreesde dat deze bende zich wel eens zou kunnen wreken (CGVS p.6). Ook dit door u aangereikte motief heeft geen enkele band met de Conventie, uit uw verklaringen blijkt overduidelijk dat deze bendes enkel uit waren op uw bezittingen. Dat u dan nalaat klacht neer te leggen en/of de hulp in te roepen van de politie is opmerkelijk temeer u nooit eerder problemen met de Marokkaanse politie/overheid heeft ervaren. Dat u stelt te vrezen dat deze bende wraak zou nemen, is louter hypothetisch en neemt niet weg dat er van u verwacht kan worden deze stap wel degelijk te zetten moest u menen nood te hebben aan bescherming (CGVS p.6). Deze houding is niet in overeenstemming met de door u beweerde vrees.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden verleend en zijn er evenmin redenen om u de status van subsidiaire bescherming te verlenen op basis van artikel 15, b) van Verordening (EU) 2024/1347. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko.

Het door u neergelegde uittreksel uit uw paspoort, uw identiteitskaart en geboorteakte hebben betrekking op uw nationaliteit en identiteit, iets wat hier niet ter discussie hoeft te staan. De documenten van uw broer

hebben betrekking op diens Belgische nationaliteit en leven in België, iets wat hier evenmin hoeft betwist te worden, doch kunnen zij gezien bovenstaande observaties geen ander licht werpen op de appreciatie van het CGVS.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/11/8 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de (oude) artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b) en 48/6, § 5, a), b) en c) en van artikel 48/6, § 1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het beginsel van redelijkheid en evenredigheid, van hoorplicht, van zorgvuldigheid van de administratie en van afdoende motivering.

Verzoeker betoogt dat hij zich überhaupt niet kan vinden in de redenering van de adviseur van de commissaris-generaal in zoverre hij daadwerkelijk bewezen heeft het voorwerp te zijn van daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Verzoeker citeert (oud) artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat *in casu* manifest sprake is van de in deze bepaling vermelde vorm van geweld en aantasting van rechten waarvan geen afwijking mogelijk is. Hij herhaalt zijn verklaringen inzake de gewapende overval waarvan hij in 2015 of 2016 het slachtoffer zou zijn geworden en meent aan te tonen dat hij opnieuw overvallen zal worden bij een terugkeer naar zijn thuisland. Hij herhaalt tevens dat hij niet naar Marokko kan terugkeren vanwege de onveiligheid, het feit dat hij daar geen familie meer heeft, het risico dat hij bij terugkeer op straat zal belanden en zijn wens om voor zichzelf een betere toekomst op te bouwen. Sinds hij in het gesloten centrum verblijft, heeft hij naar eigen zeggen pijn aan zijn ogen. Hij meent dat deze klachten het gevolg zijn van stress.

Vervolgens stelt verzoeker dat hem eveneens de subsidiaire bescherming werd geweigerd, al deed hij zwaarwegende gronden gelden om aan te nemen dat hij ingeval van terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Verzoeker citeert de (oude) artikelen 48/4 en 48/6, § 5, a), b), en c) van de Vreemdelingenwet en betoogt dat zijn handelingen niet grondig werden onderzocht. Zijn thuisland verlaten en internationale bescherming in een onbekend land zoeken is geen droom van de gewone mens, aldus verzoeker, die meent dat een verder onderzoek ook aan het licht zou hebben kunnen brengen dat hij wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Hij stelt dat deze aanpak het proces van internationale bescherming inhoudsloos maakt en de verplichtingen van objectieve beoordeling van de gronden van het verzoek miskent. Hij vervolgt dat er bijna uitsluitend rekening werd gehouden met futiele details uit zijn verklaringen om zijn relaas ongeloofwaardig te verklaren terwijl er geen verdere analyse werd uitgevoerd. Hij stelt een laattijdige aanvraag te hebben ingediend omdat hij de procedures niet kende. Verzoeker stelt verder dat de motivering beperkt is tot een zinnetje dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt en daarmee wordt de verplichting van de verwerende partij onder (oud) artikel 48/6, § 5, a), b), c) van de Vreemdelingenwet niet gerespecteerd, aldus verzoeker.

2.1.2. In ondergeschikte orde voert verzoeker in een tweede middel de schending aan van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het beginsel van redelijkheid en evenredigheid, van hoorplicht, van zorgvuldigheid van de administratie en van afdoende motivering.

Hij betoogt dat de adviseur van de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen, oordelend dat de situatie niet zodanig is dat verzoeker een reëel risico zou lopen op ernstige schade aldaar in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de huidige toestand grondig moet worden geanalyseerd ten aanzien van een verzoek om subsidiaire bescherming en dat hij uiteraard zelf geen bescherming bij de lokale autoriteiten kon verzoeken en dat het bekomen daarvan nog minder waarschijnlijk lijkt in de huidige context. Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen en aspecten van zijn concrete situatie en dat dit impliceert dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, noch aan de wettelijke voorwaarden inzake de formele motivering en aan de beginselen van behoorlijk bestuur.

2.1.3. In uiterst ondergeschikte orde betoogt verzoeker dat de verwerende partij zijn asielrelaas niet grondig genoeg onderzocht heeft, dat de argumentatie van de adviseur van de commissaris-generaal wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus onvoldoende is en dat wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, het dossier ook duidelijk eenzijdig en niet grondig is geanalyseerd. Hij meent dat het passend is de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de verwerende partij.

2.1.4. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in meer subsidiaire orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.5. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het verzoekschrift.

2.2. Beoordeling van het beroep

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de (oude) artikelen 48/3, 48/4, § 2, a), b) en c) en 48/6, § 5, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat deze bepalingen werden opgeheven bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, in werking getreden op 12 juni 2026, en derhalve onbestaande zijn. De middelen zijn niet-ontvankelijk wat betreft de aangevoerde schending van voormelde opgeheven bepalingen van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Marokko, te hebben verlaten naar aanleiding van een incident dat zich zou hebben voorgedaan in 2015 of 2016 en waarbij hij voor zijn huis zou zijn overvallen door een bende van zes personen die grote messen bij hadden. De bende zou verzoeker hebben verwond en zijn geld en gsm hebben gestolen. Behalve omwille van de onveiligheid zou verzoeker zijn land van herkomst hebben verlaten om bij zijn familie in het buitenland te kunnen verblijven, te werken en een toekomst op te bouwen.

2.2.5. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen, in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève noch dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing wordt dit op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Allereerst moet worden gewezen op de extreme laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. Hoewel u reeds einde 2016 Marokko verlaten heeft, diende u uw verzoek pas in op 9 juli 2026, zo’n tien jaar later (CGVS p.3). Nochtans had u dit reeds veel eerder kunnen doen, gezien u reeds in 2017 in België bent toegekomen (CGVS p.3). U naar de reden hiervoor gevraagd, meent u dat u nooit gedacht had dat men u zou repatriëren, u houdt van België en wil hier werken en bij uw familie verblijven (CGVS p.4). Deze door u aangegeven redenen hebben geen link met de criteria van internationale bescherming en dit wijst erop dat uw verzoek om internationale bescherming louter is ingegeven om repatriëring te verhinderen, dit blijkt ook uit uw verklaringen “ik had nooit gedacht dat er een dag zou komen dat men me zou deporteren” (CGVS p.4). In geval van een werkelijke en oprechte vrees bij terugkeer naar Marokko, mag worden verwacht dat bescherming bekomen prioritair was voor u en u niet zou gewacht hebben totdat er effectief op 6 juli 2026 een repatriëring gepland stond (zie bijlage 39BIS toegevoegd aan administratief dossier). Bovendien werd er u in het verleden reeds twee keer een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, dd.28.10.2021 en 02.09.2025, waar u geen gevolg aan gaf (bijlage 39BIS). Moest u ervan overtuigd zijn geweest dat een leven in uw thuisland om een of andere reden onmogelijk was, is het niet meer dan logisch dat u dit zou hebben aangegrepen effectief de stap tot het vragen van asiel te zetten.

Ook uw verdere verklaringen wijzen niet op een vrees in vluchtelingrechtelijke zin.

U gevraagd waarom u het land verlaten hebt, verklaart u dat uw familie in het buitenland vertoeft en u zich eenzaam voelde. Moest u moeten terugkeren naar uw land zult u daar niemand hebben en op straat belanden (CGVS p.6). Deze door u aangereikte motieven zijn louter socio-economisch van aard en hebben geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie. Dat u op straat zult belanden is daarenboven louter een blote bewering, niets meer en niets minder. Bovendien, en hier herhaalt het CGVS zich, moest u van oordeel zijn dat een leven in Marokko voor u onmogelijk was, ziet het CGVS niet in waarom u 10 jaar gewacht heeft alvorens een verzoek in te dienen.

Vervolgens stelt u nog dat u verschillende keren slachtoffer was van diefstal door bendes en u zich onbeschermd voelde omdat u geen familie had waarop u kon terugvallen. Dit maakte u een tot uitgelezen doelwit temeer u, zoals u stelt, in een marginale wijk woonde. Het incident dat voor u de emmer deed overlopen vond plaats in 2015 of 2016. Toen werd u door zes mannen met grote messen belaagd en raakte u gewond. U vervolgens gevraagd of u, zeker naar aanleiding van “het grote incident”, klacht hebt ingediend, ontkent u. U zou dit nagelaten hebben omdat u vreesde dat deze bende zich wel eens zou kunnen wreken (CGVS p.6). Ook dit door u aangereikte motief heeft geen enkele band met de Conventie, uit uw verklaringen blijkt overduidelijk dat deze bendes enkel uit waren op uw bezittingen. Dat u dan nalaat klacht neer te leggen en/of de hulp in te roepen van de politie is opmerkelijk temeer u nooit eerder problemen met de Marokkaanse politie/overheid heeft ervaren. Dat u stelt te vrezen dat deze bende wraak zou nemen, is louter hypothetisch en neemt niet weg dat er van u verwacht kan worden deze stap wel degelijk te zetten moest u menen nood te hebben aan bescherming (CGVS p.6). Deze houding is niet in overeenstemming met de door u beweerde vrees.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde veiligheids- en socio-economische problemen geen *nexus* vertonen met één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève opgesomde vervolgingsgronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet en dienstig argument aan dat de in de bestreden beslissing vervatte motieven aangaande het laattijdig indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, de verwachting dat verzoeker stappen zou hebben gezet om de hulp en/of bescherming in te roepen van de Marokkaanse autoriteiten naar aanleiding van het bendegeweld waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest, alsook het gebrek aan stavingstukken in een ander daglicht kan stellen. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het citeren van (oud) artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en het op algemene wijze aangeven het niet eens te zijn door onder meer te poneren *“[d]at er, in casu, manifest sprake is van bovenvermelde vorm van geweld en aantasting van rechten volgens verzoeker waarvan geen afwijking mogelijk is”*. Hij concretiseert zijn betoog echter geenszins, laat staan afdoende. Hij beperkt zich er louter toe zijn verklaringen te herhalen en zonder meer te poneren dat hij opnieuw zal overvallen worden bij een terugkeer naar zijn thuisland, daarbij geheel voorbijgaand aan pertinente overwegingen in de bestreden beslissing dat (i) de gevreesde problemen geen enkele band met het Verdrag van Genève vertonen en (ii) van hem redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij desgevallend klacht neerlegt en/of de hulp inroept van de politie indien hij meent nood te hebben aan bescherming.

Waar verzoeker het laattijdige karakter van zijn verzoek om internationale bescherming toeschrijft aan het feit dat “*hij de procedures niet kende*”, en aldus voorhoudt wel de intentie te hebben gehad om internationale bescherming te verzoeken maar niet te hebben geweten hoe dit te doen, spreekt hij zichzelf tegen, daar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde nooit te hebben gedacht dat men hem zou repatriëren, van België te houden en hier te willen werken en bij zijn familie verblijven (administratief dossier, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4), hetgeen er duidelijk op wijst dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dit nog daargelaten de redelijke verwachting dat een persoon die daadwerkelijk vreest voor vervolging in zijn land van herkomst en om die reden nood heeft aan internationale bescherming zich informeert over de daartoe te volgen procedure en daarvoor geen tien jaar tijd nodig heeft.

Verzoeker uit tevens zijn ongenoegen waar hij stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus hem werd geweigerd al deed hij zwaarwegende gronden gelden om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Wederom concretiseert hij zijn betoog geenszins.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt “*De huidige toestand dient grondig te worden geanalyseerd ten aanzien van een verzoek tot subsidiaire bescherming. Verzoeker kon uiteraard zelf geen bescherming bij de lokale autoriteiten verzoeken en het bekomen daarvan schijnt nog minder waarschijnlijk in de huidige context.*”, concretiseert hij zijn betoog evenmin, laat staan dat hij zijn beweringen staft.

Verzoeker kan geenszins worden gevolgd waar hij meent dat “*bijna uitsluitend rekening werd gehouden met futiele details uit de verklaringen van verzoeker om hun relaas ongeloofwaardig te verklaren terwijl er geen verdere analyse werd uitgevoerd*”. De Raad duidt erop dat verwerende partij alle door verzoeker aangegeven feiten en elementen onderzocht heeft en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Gelet op de motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoeker aangereikte elementen worden besproken, stelt de Raad vast dat de adviseur van de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze heeft beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Verzoeker voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de adviseur van de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Na doorlezing van het verzoekschrift stelt de Raad vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het louter volharden in zijn verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de adviseur van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht noch zijn beweerde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Verzoeker brengt geen enkel dienstig en concreet argument aan dat toelaat voormelde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, aan het wankelen te brengen of hier een nieuw licht op te werpen. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.6. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

2.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adviseur van de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord door de verwerende partij. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende

stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in de aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adviseur van de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adviseur van de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.9. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel enkel dan is geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en het dispositief van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien de verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de hoorplicht stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aanduidt hoe deze plicht concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van beide middelen niet ontvankelijk is (RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

2.2.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 2.60, § 2 van de RvV-wet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT